

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1219204095
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1219204095.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Bolebrucha, v spore žalobcu: Slovak Telekom, a.s., Bajkalská 28, Bratislava, IČO: 35 763 469, zastúpeného advokátkou Mgr. Veronikou Navrátilovou, Osuského 7, Bratislava, proti žalovanému: P. C., nar. XX.X.XXXX, E. XX, J., o zaplatenie 379,02 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 26Csp/59/2019-78, zo dňa 17.12.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 279,73 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 279,73 eura od 24.4.2019 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 47,60 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 7.8.2019 od žalovaného domáhal zaplatenia istiny 379,02 eura s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že dňa 4.4.2018 bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená zmluva o poskytovaní verejných služieb, na základe ktorej bola žalovanému aktivovaná SIM karta, ku ktorej sa žalobca zaviazal poskytovať žalovanému program služby „Happy XL“ s cenou mesačného poplatku 35,99 eura mesačne a zároveň poskytovať žalovanému zľavu z poplatku vo výške 3 eura mesačne. Žalovaný sa zaviazal, že počas doby viazanosti 24 mesiacov bude využívať služby žalobcu podľa zmluvy a bude riadne a včas platiť cenu za poskytované služby. Žalovaný si svoje povinnosti neplnil a služby žalobcovi riadne a včas neuhrádzal, žalobca preto dňa 8.8.2018 prerušil poskytovanie služieb žalovanému; žalobca sa domáhal zaplatenia telekomunikačných služieb, ako aj zmluvnej pokuty.

2. Súd prvej inštancie s odvolaním sa na § 297 veta druhá písm. b) a § 219 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) konštatoval, že vo veci bol dňa 17.12.2019 verejne vyhlásený rozsudok bez nariadenia ústneho pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu 9.12.2019.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozsudku (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie mal vo vzťahu k skutkovému stavu za preukázané, že dňa 4.4.2018 bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená zmluva o poskytovaní verejných služieb, na základe ktorej bola žalovanému aktivovaná SIM karta, ku ktorej sa žalobca zaviazal poskytovať žalovanému program služby „Happy XL“ s cenou mesačného poplatku 35,99 eura mesačne a zároveň poskytovať žalovanému zľavu z poplatku vo výške 3 eurá mesačne. Žalovaný sa zároveň zaviazal používať služby žalobcu po dobu 24 mesiacov. Žalovaný si svoje povinnosti riadne a včas uhrádzať cenu poskytnutých služieb neplnil, žalobca preto dňa 8.8.2018

prerušil poskytovanie služieb žalovanému. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný skutočne služby žalobcu využíval, avšak tieto žalobcovi neuhrádzal. Nárok žalobcu preto v tejto časti považoval za dôvodný.

4. Ďalším žalobcom uplatneným nárokom v konaní bol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 99,92 eura. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že zmluvné strany si môžu pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti dohodnúť zmluvnú pokutu. Vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným Zmluvou o poskytovaní verejných služieb zo dňa 4.4.2018, kvalifikoval ako vzťah spotrebiteľský s tým, že pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúvach a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmlúvach, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. Ustanovenie § 53 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka predstavuje cestu na širšiu súdnu ochranu spotrebiteľa aj vo vzťahu k esenciálnym zložkám zmluvy.

5. Súd prvej inštancie ozrejmil, že § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmlúvach pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Považovala za potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

6. Strana, ktorá zmluvnú pokutu požaduje, však musí v právnom úkone, ktorým túto zmluvnú pokutu žiada, uviesť určite a zrozumiteľne, za ktoré konkrétne porušenie zmluvných povinností si zmluvnú pokutu uplatňuje a určite, zrozumiteľne a jasne uviesť spôsob jej prípadného vyčíslenia. Zmluvná pokuta je jedným z právnych prostriedkov zabezpečenia záväzku. Má funkciu sankčnú, preventívnu a uhradzovaciu. Sankčný charakter zmluvnej pokuty znamená najmä, že postihuje toho účastníka, ktorý poruší zmluvnú povinnosť nepriaznivým následkom a to v podobe vzniku ďalšej povinnosti zaplatiť peňažnú čiastku v dohodnutej výške. Občiansky zákonník neobsahuje úpravu o výške zmluvnej pokuty a ani o spôsobe jej určenia. Výška zmluvnej pokuty ale musí spĺňať kritérium primeranosti (§ 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie uviedol, že nijako nespochybňuje význam zmluvnej pokuty; v prípade, že je zmluvná pokuta súčasťou spotrebiteľskej zmluvy, musí ísť o takú zmluvnú pokutu, ktorá obstoje v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy a v neposlednom rade i so zreteľom na sankcionovanie nesplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy.

7. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na zmluvnú pokutu z dôvodu, že zo strany pôvodného veriteľa došlo k prerušeniu poskytovania služieb žalovanému, nakoľko žalovaný porušil zmluvné povinnosti, t. j. riadne a včas neuhradil žalobcovi vyúčtovanú cenu poskytnutých služieb. Nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty si žalobca uplatnil v zmysle čl. 5 Zmluvy o poskytovaní verejných služieb. Podľa čl. 4 sa žalovaný zaviazal, že po dobu viazanosti 24 mesiacov odo dňa uzavretia dodatku zotrvá v zmluvnom vzťahu so žalobcom a bude využívať služby podniku, nevykoná žiadny úkon, ktorý by viedol k ukončeniu zmluvy, k preneseniu čísla a bude riadne a včas uhrádzať cenu za poskytované služby. Za

porušenie záväzku viazanosti sa v zmysle tejto zmluvy považuje ukončenie využívania služieb žalobcu pred uplynutím doby viazanosti v dôsledku ukončenia zmluvy, v dôsledku prenesenia telefónneho čísla k inému poskytovateľovi telekomunikačných služieb a nezaplatenie ceny za poskytnuté služby do 45 dní po splatnosti.

8. Súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú žalobu žalobcu v časti požadovanej zmluvnej pokuty, ktorá mala byť dohodnutá v zmysle dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb. Upriamil pozornosť na to, že žalobca svoje právo v danej veci odvíja od zmluvy, ktorá patrí k spotrebiteľským zmluvám v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľské zmluvy sú uzatvárané vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Zmluvná pokuta bola písomne dojednaná v samotnej zmluve, ktorej obsah žalovaný nemohol ovplyvniť. Nejde teda o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie. Žalobca ako dodávateľ, zmluvnú pokutu so žalovaným ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával, pretože zmluvná pokuta je súčasťou formulárových všeobecných zmluvných dojednaní. Žalobca pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmlúv nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Aj v tomto konkrétnom prípade žalovaný nemal možnosť podstatným spôsobom obsah dodatku k zmluve ovplyvniť. Žalovaný ako spotrebiteľ si zmluvnú pokutu osobitne nevyjednal vzhľadom na ich splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Žalovaný mal iba možnosť zmluvu spolu s dodatkom ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým podmienkam. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Cieľom posudzovania nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách je vyváženie faktickej nerovnováhy medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu.

9. Poukázal na znenie § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, ktoré považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku aj dojednanie vyžadujúce od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. Občiansky zákonník s takouto neprijateľnou podmienkou spôsobujúcou značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spája sankciu neplatnosti. Ozrejmil, že v zmysle § 44 ods. 6 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, podnik je povinný zabezpečiť, aby zmluvné podmienky a postupy pri ukončení zmluvy neodrádzali účastníka od zmeny poskytovateľa služieb. Súd prvej inštancie dospel k názoru, že zmluvná pokuta dojednaná v zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa - žalovaného. Ide dokonca o dojednanie, ktoré obmedzuje žalovaného na jeho právach, ktoré mu vyplývajú priamo zo zákona o elektronických komunikáciách. Žalobcovi ako dodávateľovi mal nárok na zmluvnú pokutu vzniknúť okrem prípadu porušenia povinností žalovaného tým, že včas a riadne neuhradí svoj splatný záväzok voči veriteľovi, aj v takom prípade, ak k ukončeniu zmluvného vzťahu zo strany žalobcu formou výpovede počas doby viazanosti, pre prípad zmeny poskytovateľa telekomunikačných služieb, čím zo strany žalobcu dochádza k značnému zásahu do jeho práv, nakoľko uplatnenie týchto zákonných práv zo strany žalovaného je sankcionované zo strany žalobcu zmluvnou pokutou. Otázky značnej nerovnováhy je nutné posudzovať komplexne v súvislosti so všetkými ustanoveniami spotrebiteľskej zmluvy.

10. Výhodou, ktorú mal žalovaný uzatvorením záväzku viazanosti získať bola zľava z ceny poskytovaných služieb vo výške 3 eurá mesačne. Ak, teda chcel žalovaný užívať služby žalobcu za dohodnutých podmienok, nemal inú možnosť ako súhlasiť so záväzkom viazanosti, ako aj so zmluvnou sankciou pre prípad porušenia tohto záväzku. To znamená, že žalobca v podstate podmieňoval poskytovanie služieb za podmienok dohodnutých v zmluve tým, že sa žalovaný zaviazal služby žalobcu používať jeho služby po dohodnutú dobu. Pri posudzovaní tohto konkrétneho prípadu dospel súd prvej inštancie k presvedčeniu, že pri porovnaní výhod, ktoré žalovaný získal (túto výhodu a dojednania zmluvnej pokuty v zmysle dodatku k pripojenej zmluve, vytvára značnú nerovnováhu na strane spotrebiteľa, pričom umožňuje žalobcovi vymáhať zmluvnú pokutu pri porušení prakticky akejkolvek povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy bez ohľadu na jej dopad na vzájomné vzťahy účastníkov. Naopak, v

prípade, ak by svoje zmluvné povinnosti porušil žalobca, žalovanému by nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty nevznikol, pričom nemožno opomenúť skutočnosť, že výška zmluvnej pokuty mala klesať v závislosti od dĺžky obdobia, po ktorú žalovaný služby žalobcu skutočne využíval. To znamená, že čím kratšie bola žalovanému poskytovaná zľava, tým vyššiu pokutu bol povinný uhradiť v prípade ukončenia zmluvného vzťahu.

11. Na základe uvedených skutočností ako aj citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v časti, v ktorej sa domáhal zaplatenia zmluvnej pokuty nedôvodná a preto ju v tejto časti v zmysle § 524 ods. 1, ods. 2, § 488, § 51, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, ods. 2, § 54 ods. 1, § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 44 ods. 1, § 43 ods. 1, ods. 12 písm. b) zákona č. 351/2011 Z.z. zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 C.s.p. podľa ktorého, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo do výroku, ktorým zamietol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 99,29 eura titulom zmluvnej pokuty a proti výroku o trovách konania, podal žalobca odvolanie z dôvodov podľa § 365 písm. f), písm. h) a písm. b) C.s.p. a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti zmeniť alternatívne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) bola námietka, že súd prvej inštancie v ods. 28 odôvodnenia uviedol, že žalobca ako dodávateľ, zmluvnú pokutu so žalovaným ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával, pretože zmluvná pokuta je súčasťou formulárových všeobecných zmluvných dojednaní. Žalovaný mal iba možnosť zmluvu spolu s dodatkom ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým podmienkam, s čím nesúhlasil. Zdôraznil, že predovšetkým, to bol žalovaný, kto sa rozhodol osloviť žalobcu so žiadosťou o uzavretie zmluvy a využiť s tým spojenú možnosť výhodnejšej ceny programu služieb s dohodnutým záväzkom viazanosti, pričom upriamil pozornosť odvolacieho súdu na rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 11Csp/189/2017, zo dňa 15.1.2018 a tiež na veľmi výstižnú argumentáciu uvedenú v rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 17Csp/260/2017, zo dňa 8.3.2018 v obdobnej veci žalobcu. V súvislosti s individuálnym dojednaním zmluvných podmienok poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/142/2016, zo dňa 19.10.2017, ktorý zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty zamietnutá, a zmluvnú pokutu priznal. Zdôraznil, že formulárová zmluva nebráni individuálnosti dojednaní zmluvnej podmienky, pokiaľ mal zákazník možnosť výberu (Komentované znenie Občianskeho zákonníka v praxi, I diel, Jaroslava Krajčo, str. 719 k § 53 ods. 2). Pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že zmluvná podmienka nebola dojednaná individuálne, mal vo veci nariadiť pojednávanie, pretože zodpovedanie otázky, či bol dodatok dojednaný individuálne, či žalovanému bola daná možnosť oboznámiť sa podrobne s jeho obsahom, či si žalovaný dodatok prečítal (prípadne prečo tak neurobil), ako si vyložil ustanovenia o zmluvnej pokute, vyžaduje dokazovanie výsluchom žalovaného, ktorý objasní aj iné skutočnosti. V predmetnom konaní však súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania.

13. Namietal, že súd prvej inštancie dôvodiac vecou jednoduchého právneho posúdenia, nespornosťou skutkových tvrdení strán, a hodnotou veci neprevyšujúcou 1.000 eur rozhodol o veci bez nariadenia pojednávania. Napriek tomu, že skutkové tvrdenia neboli sporné, pristúpil k zamietnutiu časti žalobcom uplatneného nároku, a to bez toho, aby žalobcu akýmkoľvek spôsobom upozornil, resp. vyzval na vyjadrenie k možnému posudzovaniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Ozrejmil, že aj podľa uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12Co/5/2017, zo dňa 23.2.2017 je neopomenuteľným komponentom princípu právnej istoty predvídateľnosť práva. Jeho súčasťou je aj požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď. Dôvodil tým, že Civilný sporový poriadok je a Občiansky súdny poriadok bol založený na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu, ktorá má za cieľ zabrániť vydávaniu prekvapivých rozhodnutí tak, aby mala strana sporu možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia na zistený skutkový stav. Predvídateľné je rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnuť na ich preukázanie dôkazy (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.10.2011, sp. zn. 7 Cdo 42/2010); na to nadväzoval aj § 100 ods. 1 O.s.p. Civilný sporový poriadok zaviedol nový inštitút predbežného pojednávania sporu, ktorý má okrem iného slúžiť aj na zabránenie vydávania

prekvapivých súdnych rozhodnutí, lebo jeho výsledkom by malo byť vyjasnenie sporu, otázok dôkazného práva aj právneho posúdenia veci (Števček a spol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 639). Súd by mal uviesť právne posúdenie predmetu súdnej ochrany (len v spore), pokiaľ je úplne alebo podstatne odlišné od právnych názorov a posúdení predložených stranami sporu. Povinnosťou súdu je dbať, aby strany sporu mohli v konaní uplatniť všetky svoje procesné oprávnenia, vrátane prednesu na právne posúdenie veci oznámené súdom.

14. Mal za to, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nesprávny procesný postup spočíval v neupovedomení žalobcu o zámere právneho posúdenia zamietnutého nároku bez toho, aby bolo žalobcovi umožnené sa k takému posúdeniu vyjadriť a tvrdiť/preukázať skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru. O to viac, že bežná rozhodovacia prax Okresného súdu Bratislava II (a väčšina súdov v SR) je v obdobných právnych veciach žalobcu opačná. Napadnuté rozhodnutie tak nespĺňa požiadavku právnej istoty a predvídateľnosti práva.

15. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie v ods. 30 odôvodnenia, ktorý vychádza z nesprávnych skutkových zistení, ako aj z nesprávnej aplikácie § 44 ods. 12 zákona č. 351/2011 Z. z. Ozrejmil, že predmetná zmluva bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá na dobu viazanosti 24 mesiacov, a preto nemožno aplikovať § 44 ods. 12 zákona č. 351/2011 Z. z. pojednávajúce o práve účastníka zmluvy uzavretej na neurčitú dobu. V zmysle uvedeného preto nie je správny názor súdu o zásahu žalobcu do práv žalovaného. Samotný zákon č. 351/2011 Z. z. (§ 44 ods. 6 predpokladá, že zmluvné strany si môžu dohodnúť minimálne obdobie, počas ktorého sa účastník zaviazá využívať určitú verejnú službu podniku (ktoré pri prvom uzavretí takej zmluvy nesmie presiahnuť 24 mesiacov). Navyše, zo zotrvania žalovaného v zmluvnom vzťahu po minimálne období žalovanému vyplývali osobitné zvýhodnenia a akcie. Je pravdou, že zmluvná pokuta bola dojednaná aj pre prípad výpovede zmluvy žalovaným, ale iba vtedy ak by výpovedná lehota uplynula ešte počas dojednanej doby viazanosti - z čoho vyplýva, že po uplynutí záväzku viazanosti, t. j. po uplynutí 24 mesiacov, by mal žalovaný právo vypovedať zmluvu bez povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu. Súd prvej inštancie však opomenul zásadnú skutočnosť, že zákon o elektronických komunikáciách priznáva právo účastníka vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú. Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že zmluvná pokuta nebola dohodnutá pre prípad výkonu práva.

16. Nestotožnil sa ani s argumentáciou súdu prvej inštancie v ods. 31 odôvodnenia, pretože ako už uviedol v bode III. odvolania, jednou z obsahových náležitostí zmluvy o poskytovaní verejných služieb je podľa § 44 ods. 2 písm. f) zákona č. 351/2011 Z. z. čas trvania zmluvy o poskytovaní verejných služieb, podmienky jej predĺženia alebo trvania služby, ktoré sa musia splniť v záujme využívania výhod z akcií na podporu predaja, poplatkov súvisiacich s prenosom čísel a iných identifikátorov, poplatkov splatných pri ukončení zmluvy o poskytovaní verejných služieb a náhrady nákladov súvisiacich s koncovými zariadeniami. Samotný zákon teda predpokladá podmienenie poskytovania zvýhodnených verejných služieb vopred určeným časom trvania zmluvy, resp. poskytovania týchto služieb. Podmienenie poskytovania zvýhodnených služieb tým, že sa žalovaný zaviazá zvýhodnené služby žalobcu využívať po dohodnutú dobu viazanosti, tak preukázateľne nie je v rozpore so zákonom. Za nesprávny preto považoval záver súdu prvej inštancie, že podmieňoval poskytovanie služieb za podmienok dohodnutých v zmluve tým, že sa žalovaný zaviazá služby žalobcu používať po dohodnutú dobu. Pokiaľ žalovaný nemal záujem o poskytovanie elektronických komunikačných služieb za zvýhodnených podmienok, mal možnosť uzavrieť so žalobcom len zmluvu o poskytovaní verejných služieb bez záväzku viazanosti (a teda aj bez dojednania zabezpečenia vo forme zmluvnej pokuty). Pre úplnosť dodal, že žalovanému bol na základe jeho žiadosti aktivovaný program služby HAPPY XL so zvýhodnenou cenou mesačného paušálneho poplatku vo výške 35,99 eura s dojednanou dobou viazanosti 24 mesiacov. Bežná cena uvedeného programu služieb bez záväzku viazanosti je podľa cenníka žalobcu 39,99 eura/mesiac. Žalovaný mal možnosť výberu, a taktiež mal možnosť požiadať o aktiváciu nižšieho programu služieb (s nižšou cenou mesačného poplatku), najmä keď si bol vedomý skutočnosti, že nebude schopný uhrádzať cenu za služby poskytované žalobcom. Zo správania žalovaného, ktorý si svoje povinnosti ani len nezačal plniť, nezaplatil ani jednu faktúru vystavenú žalobcom, tohto nekontaktoval za účelom zaplatenia dlžnej sumy, a taktiež po začatí súdneho konania nereagoval ani na doručení žalobu, však nemožno usudzovať jeho poctivý zámer pri uzatváraní zmluvného vzťahu so žalobcom.

17. Za nesprávny považoval aj záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobca môže vymáhať zmluvnú pokutu pri porušení prakticky akejkoľvek povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy, pretože takýto záver

nemá oporu v zistenom skutkovom stave. Zmluvná pokuta bola dojednaná len pre prípad porušenia záväzku viazanosti, pričom ods. 4 zmluvy určito a zrozumiteľne vyjadruje definíciu záväzku viazanosti. Súčasne poukázal na to, že súd prvej inštancie sa nezaoberal konkrétnou povinnosťou žalovaného, porušenie ktorej viedlo žalobcu k uplatneniu zmluvnej pokuty, úplne opomenul správanie žalovaného, ktorý nezaplatil ani prvú faktúru vystavenú žalobcom, v neplatení faktúr pokračoval, a po začatí súdneho konania jeho nečinnosť pretrvávala a stále trvá.

18. Nesúhlasil s tvrdením, že pre prípad porušenia zmluvných povinností bol sankcionovaný len žalovaný. To, že v zmluve je zmluvná pokuta ako zabezpečovací inštitút dojednaná len pre prípad porušenia povinností žalovaného ešte neznamená, že žalobca v prípade porušenia svojich povinností nie je žiadnym spôsobom sankcionovaný. Práve naopak, žalobca je sankcionovaný, avšak nie zo strany zákazníka, ale priamo zo strany štátu, v mene ktorého koná Úrad pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb (ďalej aj len „Úrad“). Úrad ako národný regulátor a cenový orgán v oblasti elektronických komunikácií chráni záujmy koncových užívateľov s ohľadom na kvalitu a ceny služieb, a v prípade porušenia povinností poskytovateľa služieb (resp. žalobcu) tomuto ukladá sankcie v súlade so zákonom č. 351/2011 Z. z. V tejto súvislosti poukázal aj na argumentáciu Krajského súdu v Nitre, ktorý v rozsudku sp. zn. 12Co/181/2017, zo dňa 19.3.2019 v obdobnej právnej veci žalobcu dospel k záveru o prijateľnosti regresívnej zmluvnej pokuty.

19. Svoj nesúhlas ďalej vyjadril k zistenému záveru súdu prvej inštancie o tom, že „pri posudzovaní tohto konkrétneho prípadu dospel súd k presvedčeniu, že pri porovnávaní výhod, ktoré žalovaný získal (túto výhodu) a dojednania zmluvnej pokuty v zmysle dodatku k pripojenej zmluve, vytvára značnú nerovnováhu na strane spotrebiteľa, ...“, a zdôraznil, že žalobca si žalobným návrhom zo dňa 10.7.2019 uplatnil nároky vyplývajúce zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb uzavretej medzi zmluvnými stranami dňa 4.4.2018. K zmluve nebol uzavretý žiadny dodatok, tak ako to zdôraznil súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení („...pri porovnávaní výhod, ktoré žalovaný získal (túto výhodu) a dojednania zmluvnej pokuty v zmysle dodatku k pripojenej zmluve...“). Pokiaľ ide o konštatovanie súdu prvej inštancie o značnej nerovnováhe, a to s prihliadnutím na výhody, ktoré žalovaný získal, a dojednania zmluvnej pokuty, poukázal na kritériá pre posudzovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, keď podľa § 53 ods. 4 písm. s) Občianskeho zákonníka sa za neprijateľné zmluvné podmienky považujú najmä také ustanovenia, ktoré požadujú, aby spotrebiteľ poskytol zabezpečenie splnenia svojho záväzku v hodnote neprimerane vyššej, ako je výška jeho záväzku vyplývajúca zo spotrebiteľskej zmluvy v čase uzavretia dohody o zabezpečení splnenia záväzku spotrebiteľa. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že je prípustné požadovať od spotrebiteľa, aby poskytol zabezpečenie splnenia svojho spotrebiteľského záväzku, pričom hodnota zabezpečenia musí byť primeraná hodnote záväzku v čase uzavretia dohody o zabezpečení záväzku. Pokiaľ súd hodnotí zmluvnú pokutu tak, že ju porovnáva s výhodami, ktoré žalovaný v rámci zmluvného vzťahu získal, takéto hodnotenie nemá oporu v zákone, a popiera samotný princíp zmluvnej pokuty ako zabezpečovacieho inštitútu. Tak ako už bolo uvedené v žalobnom návrhu, v čase uzavretia zmluvy o poskytovaní verejných služieb bola hodnota zabezpečeného záväzku žalovaného v sume 863,76 eura = 24 mesiacov x 35,99 eura. Základ zmluvnej pokuty bol vo výške 120 eur, a teda zmluvná pokuta nebola neprimeraná k hodnote záväzku v čase jej dojednania (dokonca v nižšej sume než hodnota zabezpečeného záväzku). Z uvedeného vyplýva, že uplatnená zmluvná pokuta spĺňa nielen zákonné atribúty (vrátane spotrebiteľských), t. j. nie je zmluvnou podmienkou, ktorá by požadovala od spotrebiteľa, aby poskytol zabezpečenie splnenia svojho záväzku v hodnote neprimerane vyššej, ako je výška jeho záväzku vyplývajúca zo spotrebiteľskej zmluvy v čase uzavretia dohody o zabezpečení splnenia záväzku spotrebiteľa, ale aj požiadavky rozhodovacej praxe súdov; nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Vzhľadom na uvedené mal za to, že nárok v časti uplatnenej zmluvnej pokuty v zníženej sume 99,29 eura je dôvodný. Zmluvná pokuta v zníženej (regresívnej) výške spĺňa všetky podmienky zákonného zabezpečovacieho inštitútu zmluvnej pokuty v spojení s ustanoveniami týkajúcimi sa ochrany spotrebiteľa, a jej priznanie sa v danom prípade javí byť spravodlivým.

20. K záverom súdu prvej inštancie v ods. 31 uviedol, že aktuálna rozhodovacia prax viacerých súdov zhodne udáva, že uvedený typ zmluvnej pokuty (t. j. zmluvná pokuta s klesajúcou výškou) je v súlade so zákonom a preto ju v celom uplatnenom rozsahu priznávajú, pričom poukázal na to, že práve súdy mu v minulosti vytýkali výšku zmluvnej pokuty (konkrétne, že jej výška bola rovnaká v prípade porušenia zmluvnej povinnosti tak na začiatku zmluvného vzťahu, ako aj na jeho konci). Upravil preto výšku zmluvnej pokuty regresívnym spôsobom, čo znamená, že základ zmluvnej pokuty sa znižuje o čiastku

zodpovedajúcu počtu dní uplynutých z doby viazanosti (resp. o čiastku zodpovedajúcu obdobiu, počas ktorého si zákazník plní svoje zmluvné povinnosti, ale tiež o čiastku zodpovedajúcu obdobiu, počas ktorého si zákazník síce neplní povinnosť riadne a včas uhrádzať faktúry za poskytované služby, ale poskytovanie služieb mu ešte nie je prerušené). Uvedené je vyjadrené vo vzorci výpočtu zmluvnej pokuty v ods. 5 zmluvy, ktorý je absolútne jasný a určitý. Základ zmluvnej pokuty je uvedený v tabuľke č. 1 zmluvy ako počiatočná suma, ktorá bude klesať. Výška základu zmluvnej pokuty závisí od zákazníkom zvoleného typu programu služieb, poskytnutých benefitov, a tiež od typu mobilného telefónu (v prípade, že sa dojednalo jeho dodanie spolu s aktiváciou programu služieb). Všetky tieto okolnosti majú vplyv na výšku zmluvnej pokuty čo do jej základu. V prípade, ak si zákazník plní povinnosti riadne a včas uhrádzať cenu za poskytnuté služby počas doby viazanosti, k žiadnemu vyúčtovaniu zmluvnej pokuty nemusí dôjsť. Súčasne poukázal na viaceré súdne rozhodnutia, ktoré takto dojednanú zmluvnú pokutu považovali za prijateľnú a túto uznali v celom rozsahu.

21. Záverom zdôraznil, že žalovaný si neplnil svoje zmluvne dohodnuté povinnosti už od počiatku zmluvného vzťahu, a to napriek tomu, že žalobca si svoje zmluvné povinnosti plnil, aktivoval žalovanému dojednaný program služieb a tento mu v zmysle zmluvy poskytoval (od 4.4.2018 do 7.8.2018). Žalovaný v neplatení za poskytované služby pokračoval, na SMS žalobcu o neuhradených faktúrach, na jeho výzvy, obmedzenie služieb, upozornenia o prerušení služieb a možnosti vyúčtovania zmluvnej pokuty, žiadnym spôsobom nereagoval. Žalovaný sa k doručenej žalobe nevyjadril, z čoho možno usudzovať, že si je vedomý svojich záväzkov a takýmto spôsobom sa vyhýba ich plneniu. Práve pre prípady nepoctivých spotrebiteľov žalobca dojednáva ako zabezpečovací prostriedok zmluvnú pokutu. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu ČR z 19.5.2005, sp. zn. 28 Cdo 575/2005 „Z koncepcie Občianskeho zákonníka vyplýva dôraz na predchádzanie sporom, čo znamená aj predchádzanie porušovaniu či ohrozovaniu práv z občianskoprávných vzťahov. Už pri uzavieraní zmlúv (pričom zmluva o zmluvnej pokute ako forma zabezpečenia pohľadávky k nim patrí) sa uplatňuje princíp ochrany tej strany, ktorá má v úmysle plniť a efektívne svoje záväzky aj plní. Preto interpretácia nemôže byť na úkor ochrany tej strany, ktorá si predvídavo, s dostatočnou mierou opatrnosti, dojednala zabezpečovací inštitút. Predovšetkým treba rešpektovať rovnosť účastníkov, ich slobodné rozhodovanie v rámci zmluvnej autonómie.“ Fakt, že Súdny dvor Európskej únie kladie dôraz na ochranu spotrebiteľov neznamená, že takáto ochrana sa má poskytnúť každému spotrebiteľovi bez rozdielu. Takáto ochrana sa má poskytnúť poctivému spotrebiteľovi, ktorý sa pri uzatváraní a plnení zmluvy správa čestne, nie spotrebiteľovi, ktorý si zásadným spôsobom neplnil svoje povinnosti. Tento názor žalobcu potvrdil aj sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky Milan L'alík (I. ÚS 547/2012), podľa ktorého: „Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevykonalosti ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagatelné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy)...“

22. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

23. Odvolací súd preskúmal a prejednal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov konania, zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

24. Podľa § 297 písm. b) C.s.p. súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur.

25. V danej veci súd prvej inštancie rozhodol postupom podľa § 297 písm. b) C.s.p. bez nariadenia pojednávania, keď (zrejme) považoval skutkové tvrdenia strán za nesporné, mal za to, že išlo o otázku jednoduchého právneho posúdenia, pričom žalobu (čiastočne) zamietol z dôvodu zistenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súd prvej inštancie však nepostupoval správne, pretože prejednaním sporu bez nariadenia pojednávania (v tomto prípade) porušil princíp kontradiktórnosti, na ktorom je sporové konanie založené.

26. Na ozrejmienie právnej stránky veci odvolací uvádza, že podstata kontradiktórnosti sporového konania spočíva v tom, že strany musia dostať reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany; zásada rovnosti, resp. princíp rovnosti zbraní, má v kontradiktórnom spore garantovať strane, aby jej bola poskytnutá rozumná možnosť obhajovať sa za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú vo vzťahu k protistrane. V kontradiktórnom spore musí byť stranám; za rovnakých procesných podmienok; umožnené uplatniť svoj vplyv na konečné meritórne rozhodnutie súdu realizáciou ich procesných práv a v nadväznosti na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotí procesnú aktivitu oboch strán a túto následne premietne do záverov pre svoje konečné rozhodnutie.

27. Princíp kontradiktórnosti konania je nevyhnutné a dôležité zachovať aj pri skúmaní neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách z úradnej povinnosti, čo vyplýva z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku zo dňa 21.2.2013 vo veci C 472/11, uviedol: "Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodit' dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ, informovaný o svojich právach, navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená. V každom prípade zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy." V tomto rozhodnutí Súdny dvor Európskej únie (s odkazom na body 50, 54, 55, 56 rozsudku zo dňa 2.12.2009, vo veci C 89/08 Komisia/Irsko a i.), poukázal na to, že zásada kontradiktórnosti je súčasťou práva na obhajobu a zaväzuje súd dodržiavať ju predovšetkým vtedy, keď rozhoduje spor na základe dôvodu uplatneného ex offo, ako aj na to, že zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti nepriznáva každej sporovej strane len právo oboznámiť sa s listinami a pripomienkami predkladanými súdu protistranou a vyjadrovať sa k nim, ale tiež zahŕňa právo sporových strán oboznamovať sa a vyjadrovať sa k právnym dôvodom uplatňovaným súdom ex offo, na ktorých chce súd založiť svoje rozhodnutie. Na splnenie požiadaviek spojených s právom na spravodlivé súdne konanie je totiž potrebné, aby sa sporové strany oboznámili a mali možnosť kontradiktórne sa vyjadriť tak ku skutkovým, ako aj k právnym okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce pre výsledok konania, pričom (aj) možnosť spotrebiteľa vyjadriť sa v tomto smere takisto zodpovedá povinnosti vnútroštátneho súdu, vziať prípadne do úvahy vôľu vyjadrenú spotrebiteľom vtedy, keď si je vedomý toho, že nekalá podmienka nie je záväzná, nepraje si však, aby bolo vylúčené jej uplatnenie, čím vyslovuje slobodný a vedomý súhlas s dotknutou podmienkou.

28. Požiadavka na dôslednom zachovaní kontradiktórnosti konania má zabrániť vydaniu prekvapivého rozhodnutia, ktoré súd založí na právnych záveroch vyvođených z jeho povinnosti ex offo posúdiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Bez vytvorenia procesnej príležitosti strane v prvoinštančnom konaní kontradiktórne sa vyjadriť a právne argumentovať, prípadne doplniť skutkové tvrdenia, či predložiť nové dôkazy, ktoré sa z jej hľadiska javili ako významné, dochádza k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva. Princíp kontradiktórnosti je nevyhnutné v prvoinštančnom konaní dodržať i so zreteľom na to, že v odvolacom konaní má strana v dôsledku účinkov sudcovskej a zákonnej koncentrácie už len obmedzené možnosti na uplatňovanie nových skutkových tvrdení a na predkladanie nových dôkazov (§ 366 C.s.p.).

29. Vychádzajúc z vyššie uvedeného mohol preto súd prvej inštancie postupom podľa § 297 písm. b) C.s.p. žalobu v časti zaplatenia sumy 99,29 eura s príslušenstvom zamietnuť len za súčasného dodržania podmienky kontradiktórnosti konania. Tá by bola za tejto situácie, keď žalovaný neprijateľnosť

zmluvnej podmienky nenamietal (pričom nerozporoval ani skutkové tvrdenia žalobcu v tomto smere - pozn. odvolacieho súdu) zachovaná buď doručením výzvy stranám, aby sa k ex offo preskúmvanej zmluvnej podmienke z hľadiska jej neprijateľnosti vyjadrili alebo nariadením pojednávania, na ktorom by súd túto skutočnosť oznámil stranám v rámci predbežného právneho posúdenia veci.

30. Možno teda uzavrieť, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania za stavu, keď pri nespornosti skutkových tvrdení neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k ním uskutočnenému preskúmvaniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky vzťahujúcej sa k dojednaniu zmluvnej pokuty. Týmto nesprávnym postupom uprel (reálne nevytvoril) žalobcovi procesnú možnosť kontradiktórne sa vyjadriť k preskúmvaniu neprijateľnosti pre spor relevantnej zmluvnej podmienky, zmaril mu možnosť jeho aktívnej účasti v konaní, a tak mu odňal možnosť reagovať na danú procesnú situáciu s cieľom ovplyvniť konečné rozhodnutie súdu, čo malo za následok porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Nakoľko tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom konajúci súd opätovne posúdi dôvodnosť nároku žalobcu na zaplatenie sumy 99,92 eura spolu s príslušenstvom.

31. V prípade, ak súd prvej inštancie bude považovať skutkové tvrdenia strán za nesporné, ale vzhľadom na to, že ide o spotrebiteľský spor (§ 290 C.s.p.), ex offo pristúpi k preskúmvaniu zmluvnej podmienky, ktorú bude (aj naďalej) považovať za neprijateľnú, môže rozhodnúť vo veci bez nariadenia pojednávania iba vtedy, ak umožní (obom) stranám vyjadriť sa k posúdeniu tejto zmluvnej podmienky ako neprijateľnej, resp. s ohľadom na obsah podaného odvolania, umožní žalobcovi svoje vyjadrenie k posúdeniu neprijateľnej zmluvnej podmienke doplniť; inak musí nariadiť vo veci pojednávanie, na ktorom poskytne stranám svoje predbežné právne posúdenie.

32. V novom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný, berúc do úvahy, že s účinnosťou od 1.7.2016 súdy v konaní postupujú a rozhodujú v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi C.s.p. (Čl. 16 ods. 1 Základných princípov C.s.p.); po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné.

33. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C.s.p.).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).